

14 czerwca 2015. XI niedziela zwykła. Komentarz ojca Jacka Salija

(Ez 17,22-24) Tak mówi Pan Bóg: Ja także wezmę wierzchołek z wysokiego cedru i zasadzę, z najwyższych jego pędów ułamię gałązkę i zasadzę ją na górze wyniosłej i wysokiej. Na wysokiej górze izraelskiej ją zasadzę. Ona wypuści gałązki i wyda owoc i stanie się cedrem wspaniałym. Wszystko ptactwo pod nim zamieszka, wszystkie istoty skrzydlate zamieszkają w cieniu jego gałęzi. I wszystkie drzewa polne poznają, że Ja jestem Pan, który poniża drzewo wysokie, który drzewo niskie wywyższa, który sprawia, że drzewo zielone usycha, który zieloność daje drzewu suchemu. Ja, Pan, rzekłem i to uczynię.

Dzisiejsze słowa Pana Jezusa świetnie pokazują, że wzrost jest naturalnym stanem wiary - że wiara powinna w nas rosnąć i dojrzewać. Kiedy byliśmy dziećmi, do wiary mogła nas skłaniać tajemnicza i poruszająca nasze serca atmosfera kościoła, albo czuliśmy się pociągnięci do naśladowania wiary naszych rodziców. Z czasem człowiek utwierdza się w wierze poprzez doświadczenie modlitwy oraz poprzez doznawanie na co dzień opieki Bożej, poprzez przekonywanie się codziennie na nowo, jak słusznie jest liczyć się z Bożymi przykazaniami i je zachowywać. Wiarę w pełni dojrzałą poznać po tym, że serce człowieka wypełnione jest miłością do Boga, miłością bezinteresowną i niezależną od pogody.

Papież Grzegorz Wielki, objaśniając dzisiejszą przypowieść, próbował nawet kolejne etapy rozwoju pszenicy połączyć z kolejnymi etapami rozwoju naszej wiary. Mówił tak: Kiedy w naszym sercu pojawiają się dobre pragnienia, to tak jakby ziarno zostało rzucone w naszą glebę. Kiedy człowiek przestrzega w pełni Bożych przykazań i stara się czynić dobro, to w swojej wierze staje się jakby źdźbłem pszenicy. A kiedy człowiek w czynieniu dobra jest już utwierdzony i rzeczywiście to dobro

(Ez 17,22-24)

Tak mówi Pan Bóg: Ja także wezmę wierzchołek z wysokiego cedru i zasadzę, z najwyższych jego pędów ułamię gałązkę i zasadzę ją na górze wyniosłej i wysokiej. Na wysokiej górze izraelskiej ją zasadzę. Ona wypuści gałązki i wyda owoc i stanie się cedrem wspaniałym. Wszystko ptactwo pod nim zamieszka, wszystkie istoty skrzydlate zamieszkają w cieniu jego gałęzi. I wszystkie drzewa polne poznają, że Ja jestem Pan, który poniżej drzewo wysokie, które drzewo niskie wywyższa, który sprawia, że drzewo zielone usycha, który zieloność daje drzewu suchemu. Ja, Pan, rzekłem i to uczynię.

(Ps 92,2-3.13-16)

REFREN: Dobrze jest śpiewać,
Tobie, Panie Boże

czyni stosownie do swoich możliwości, to tak jakby kłos wypuścił. Wreszcie kiedy my sami przemieniamy się w dobry owoc miłości podobający się samemu Bogu, to tak jakbyśmy byli w naszej wierze już kłosem dojrzałym. A wszystko to dzieje się mocą łaski Bożej. Jak to powiedział Pan Jezus w dzisiejszej przypowieści: "Ziemia sama z siebie wydaje plon: najpierw źdźbło, potem kłos, a potem pełne ziarno w kłosie".

o. Jacek Salij

Dobrze jest dziękować Panu
i śpiewać Twemu imieniu,
Najwyższy:
z rana głosić Twoją łaskawość,
a wierność Twoją nocami.

Sprawiedliwy zakwitnie jak
palma,
rozrośnie się jak cedr na
Libanie.
Zasadzeni w domu Pańskim
rozkwitną na dziedzińcach
naszego Boga.

Nawet i w starości wydadzą
owoc,
zawsze pełni życiodajnych
soków,
aby świadczyć, że Pan jest
sprawiedliwy,
On Opoką moją i nie ma w Nim
nieprawości.

(2 Kor 5,6-10)

Tak więc, mając tę ufność,
wiemy, że jak długo
pozostajemy w ciele, jesteśmy
pielgrzymami, z daleka od Pana.
Albowiem według wiary, a nie
dzięki widzeniu postępujemy.
Mamy jednak nadzieję... i
chcielibyśmy raczej opuścić
nasze ciało i stanąć w obliczu
Pana. Dlatego też staramy się
Jemu podobać czy to gdy z Nim,
czy gdy z daleka od Niego
jesteśmy. Wszyscy bowiem
musimy stanąć przed
trybunałem Chrystusa, aby
każdy otrzymał zapłatę za
uczynki dokonane w ciele, złe
lub dobre.

Ziarnem jest słowo Boże, a
siewcą jest Chrystus, każdy, kto
Go znajdzie, będzie żył na
wieki.

(Mk 4,26-34)

Jezus powiedział do tłumów: Z
królestwem Bożym dzieje się

tak, jak gdyby ktoś nasienie
wrzucił w ziemię. Czy śpi, czy
czuwa, we dnie i w nocy,
nasienie kiełkuje i rośnie, on
sam nie wie jak. Ziemia sama z
siebie wydaje plon, najpierw
źdźbło, potem kłos, a potem
pełne ziarnko w kłosie. A gdy
stan zboża na to pozwala, zaraz
zapuszcza się sierp, bo pora już
na żniwo. Mówił jeszcze: Z
czym porównamy królestwo
Boże lub w jakiej przypowieści
je przedstawimy? Jest ono jak
ziarnko gorczycy; gdy się je
wsiewa w ziemię, jest
najmniejsze ze wszystkich
nasion na ziemi. Lecz wsiane
wyrasta i staje się większe od
jarzyn; wypuszcza wielkie
gałęzie, tak że ptaki powietrzne
gnieźdzą się w jego cieniu. W
wielu takich przypowieściach
głosił im naukę, o ile mogli [ją]
rozumieć. A bez przypowieści

nie przemawiał do nich. Osobno
zaś objaśniał wszystko swoim
uczniom.

Komentarz

To nie rolnik daje
wzrost ziarnu. Ale jeżeli
rolnik nie uprawi pola i
go nie obsieje, ziarno
nie wyrośnie. Podobnie
to nie rodzice dają
wiarę swoim dzieciom,
wiarą jest darem
Bożym. Ale jeżeli matka
i ojciec nie pielęgnują
atmosfery religijnej w
rodzinie, jeżeli nie
troszczą się o religijne
wychowanie dzieci, ich
dzieci nie wyrosną na
ludzi wierzących.